

Arrest

nr. 98 699 van 12 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 27 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat PAUL loco advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing betreffende de eerste verzoekende partij (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van Russische origine met vaste verblijfplaats in Bishkek (Kirgizië). In augustus 2010 leerde u uw huidige partner kennen, K. G. (OV X), die na ongeveer een week bij u en uw moeder introk. Zij kende problemen met haar ex-vriend, de Tsjetsjeen S. A. Ongeveer een jaar nadat jullie gingen samenwonen, werd G. onderweg van haar werk in een auto getrokken. S. bedreigde haar en sneed haar in de kin om haar te intimideren. Een week later werd u zelf tegengehouden door enkele mannen die door S. werden gestuurd. U werd door hen bedreigd en geslagen. Jullie dienden klacht in bij de politie in Sverdlovsk (Bishkek). Na enkele dagen verhuisden jullie naar een vriendin, L., in Bishkek. Na een vijftal maanden werden jullie ook daar lastiggevallen en bedreigd door S. en zijn handlangers.

De volgende dag dienden jullie klacht in bij de politie in Sverdlovsk. Enkele dagen later verhuisden jullie opnieuw. Jullie huurden een appartement in Bishkek. In augustus 2012 werd u toen u terugkeerde van uw werk 's avonds meegenomen door enkele handlangers van S. U werd naar de bergen gebracht. Daar werd u opnieuw bedreigd en geslagen. U keerde te voet terug naar huis. De volgende dag dienden jullie opnieuw klacht in bij de politie in Sverdlovsk. Enkele dagen later verhuisden jullie naar uw schoonzus in Bishkek. G. contacteerde haar oom in Oekraïne. Deze regelde jullie reis vanuit Oekraïne naar België, waar u op 10 oktober 2012 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. U bent niet in het bezit van een Kirgizisch paspoort.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u in Kirgizië problemen kende met de Tsjetsjeense ex-vriend van uw partner G. K. (OV 7.592.042), S. A. U bent er echter niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Eerst en vooral dienen immers enkele discrepanties te worden vastgesteld in de verklaringen die u en uw partner aflegden tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal in verband met essentiële elementen van uw asielrelaas, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op ernstige wijze wordt ondermijnd. Zo verklaarde G. dat u voor het eerst werd lastiggevallen en bedreigd een jaar nadat jullie bij uw moeder waren ingetrokken en dat u na dit incident geen echte klacht indiende bij de politie (CGVS Galina p.10). U daarentegen verklaarde dat u wel degelijk klacht had ingediend bij de politie na dit incident en dat deze klacht bovendien ook werd genoteerd (CGVS p.5). Geconfronteerd met jullie uiteenlopende verklaringen hieromtrent, bevestigde u dat u wel degelijk een klacht had neergeschreven. U voegde hier bovendien nog aan toe dat het geen zin had om het zomaar te zeggen zonder het op papier te zetten (CGVS p.5).

Ook in verband met het laatste incident in augustus 2012, waarbij u meegenomen werd naar de bergen en daar bedreigd en geslagen werd, werden er tegenstrijdigheden vastgesteld binnen jullie verklaringen. Zo stelde G. dat zij een ambulance liet komen toen u thuisgekomen was en dat u toen ter plaatse door hen verzorgd werd. Volgens G. zouden jullie de volgende dag klacht ingediend hebben bij de politie (CGVS G. p.9). Uit de verklaringen die u over dit incident aflegde blijkt echter een andere versie van de feiten. U beweerde immers dat er na dit incident geen ziekenwagen ter plaatse kwam en dat ook niemand u ter plaatse medische verzorging zou toegediend hebben (CGVS p.6-7). Volgens u zou er na dit incident overigens evenmin klacht ingediend geweest zijn door jullie omdat dat volgens u gewoon zinloos was (CGVS p.7). Toen u met jullie tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, kon u hiervoor geen verklaring geven. U opperde dat G. zich misschien vergist had en u vroeg zich luidop af waarom zij dit gezegd had (CGVS p.7). Hierdoor blijven voorgaande tegenstrijdigheden overeind staan.

Bovendien sprak u zichzelf ook tegen in uw eigen verklaringen tijdens het gehoor voor het CGVS. Zo stelde u aanvankelijk dat u tijdens het eerste incident, meer bepaald in de periode dat jullie bij uw moeder verbleven, een gebroken neus had opgelopen maar dat u toen niet naar een dokter bent gegaan (CGVS p.5). Vervolgens, toen u vermeldde dat u ook na het derde incident, in augustus 2012, een gebroken neus had (CGVS p.6) en u nogmaals gevraagd werd of u hierna dan geen medische verzorging nodig had, antwoordde u dat u enkel naar een dokter zou gegaan zijn in het geval u een open wonde of een breuk had (CGVS p.6). Toen u gewezen werd op de verklaringen die u hier net over had afgelegd, en waarbij u zei dat uw neus wel degelijk gebroken was en dat u ook in verband met het eerste incident een neusbreuk vermeld had, ontkende u dat u reeds eerder gesproken zou hebben over een neus“breuk”, dan wel over het feit dat uw neus werd “toegetakeld” (CGVS p.6-7). Nochtans werd door zowel de tolk als door de betrokken Protection Officer bevestigd dat u betreffende beide incidenten wel degelijk had gesproken over een neus“breuk” (CGVS p.7). Bovendien blijkt uw verklaring sowieso ook tegenstrijdig te zijn met de verklaringen die G. over dit eerste incident aflegde tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal. Zij haalde in verband met dit eerste incident immers aan dat u “niet zo zwaar” geslagen werd. Zij sprak over “kleine kwetsuren op rug en armen” en een gescheurde lip, maar zij maakte verder geen gewag van een gebroken neus (CGVS G. p.10).

Door voorgaande vaststellingen wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op zulke wijze ondermijnd dat er geen geloof meer gehecht kan worden aan uw verklaringen. Bijgevolg kan ook aan het enige document dat uw partner ter staving van jullie relaas neerlegde, met name een kopie van haar klachtenbrief d.d. 23 juli 2008 die door haar moeder volgens haar “per ongeluk” mee naar België werd genomen in 2008, geen waarde meer gehecht worden. Aangezien deze brief door haar zelf opgesteld werd en als dusdanig enkel een subjectieve weergave bevat van de door haar aangehaalde feiten, kan dit document bovendien bezwaarlijk als objectief bewijs beschouwd worden van desbetreffende feiten. Voorts dient hieromtrent nog opgemerkt te worden dat G. beweerde dat deze brief voor ontvangst afgetekend werd op de dag dat zij klacht indiende, met name op 23 juli 2008, wat niet strookt met de informatie op de brief zelf, waaruit blijkt dat de brief een dag later pas, op 24 juli 2008,

voor ontvangst werd afgetekend. Deze vaststellingen leggen een bijkomende hypotheek op de geloofwaardigheid van dit document.

Naast bovenstaande vaststellingen dient nog opgemerkt te worden dat ook uw verklaringen in verband met uw reisweg vanuit Kirgizië naar België en betreffende uw reisdocumenten niet geloofwaardig zijn. Zo verklaarde u dat u via Oekraïne naar België bent gereisd en dat u voor uw vertrek uit Oekraïne uw Kirgizisch paspoort aan de oom van uw partner gegeven had. U beweerde dat u zonder enige persoonlijke identiteitscontrole vanuit Oekraïne naar België reisde (CGVS p.3). Op de vraag of er een visum werd aangemaakt voor uw reis naar België moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS p.3). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u onderweg helemaal niet gecontroleerd werd. Hieraan dient ten slotte nog toegevoegd te worden dat door het niet kunnen voorleggen van uw Kirgizisch paspoort, uw belangrijkste identiteitsdocument, het vermoeden rijst dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asiinstanties om zo de hierin vervatte informatie over uw verblijfplaats binnen en/of buiten Kirgizië, een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België en de wijze waarop u naar België zou vertrokken zijn, verborgen te houden.

Ten slotte, wat de problemen betreft die u ondervonden zou hebben in Kirgizië omwille van uw Russische origine, kon u evenmin een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk maken. Hieromtrent dient immers eerst en vooral opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de gebeurtenissen in het kader van de politieke omwenteling in april 2010 en de interetnische clash tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osj en Djalalabad in juni 2010, weliswaar een gevoel van angst hebben gecreëerd bij de andere minderheden. Dit heeft tot op heden, hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, niet geleid tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Russen. Daarom kunnen de loutere Russische origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Wat uw individuele problemen in verband met uw Russische origine betreft, dient opgemerkt te worden dat u in uw verklaringen in de vragenlijst die opgemaakt werd bij DVZ voor het CGVS voornamelijk problemen aanhaalde op uw werk (vragenlijst DVZ voor het CGVS vraag 3. De vrees of het risico bij terugkeer punt 8.). Uit uw verklaringen tijdens het gehoor voor het CGVS kan echter afgeleid worden dat de problemen die u op werkvlak ondervond louter te maken hadden met het feit dat u geen diploma had en bijgevolg niet officieel aan de slag kon. Hierdoor gebeurde het soms dat er een stuk van uw loon werd ingehouden (CGVS p.3). U maakte behalve deze werkgerelateerde problemen en de problemen die u omwille van S. ondervond geen melding van enig ander probleem in Kirgizië (CGVS p.7).

Op basis van het geheel van voorgaande vaststellingen kan er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van den Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

De documenten die u ter staving van uw asielaanvraag voorlegde kunnen bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag niet wijzigen. Uw militair boekje en uw geboorteakte bevatten immers louter persoonsgegevens, dewelke hier niet ter discussie staan. Het door u neergelegde getuigschrift uit 2005 betreft de middelbare schoolopleiding die u hebt genoten in Kirgizië en houdt verder geen verband met de door u aangehaalde problemen.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw partner, G. K. (OV 7.592.042), die voor haar asielaanvraag dezelfde problemen aanhaalde als u, een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing betreffende de tweede verzoekende partij (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van Russische origine met vaste verblijfplaats in Mayevka (Kirgizië). In 2008 had u gedurende een drietal maanden een relatie met een Tsjetsjeen, S. A. Na enige tijd begon hij u te slaan en te bedreigen met een mes. U merkte dat hij bezig was met drugs en met criminele praktijken. U diende enkele keren klacht in tegen hem bij de politie, maar zonder enig resultaat. U werd steeds met een kluitje in het riet gestuurd. In augustus 2010 leerde u uw huidige partner kennen, S. M. (OV 6.300.011). U trok na ongeveer een week bij hem in in Bishkek (Kirgizië). Ongeveer na een jaar werd u onderweg van uw werk in een auto getrokken. S. bedreigde u en sneed u in de keel om u te intimideren. Een week later werd uw vriend M. tegengehouden door enkele mannen die door S. werden gestuurd. Mark werd door hen bedreigd en geslagen. Jullie meldden dit incident bij de politie in Sverdlovsk (Bishkek) zonder daadwerkelijk klacht in te dienen. Na enkele dagen verhuisden jullie naar een vriendin, L., in Bishkek. Na een vijftal maanden werden jullie ook daar lastiggevallen en bedreigd door S. en zijn handlangers. De volgende dag dienden jullie klacht in bij de politie in Sverdlovsk. Zij waren verwonderd over wat jullie vertelden en zeiden dat ze jullie zouden helpen. Enkele dagen later verhuisden jullie opnieuw. Jullie huurden een appartement in Bishkek. In augustus 2012 werd M. toen hij terugkeerde van zijn werk 's avonds meegenomen door enkele mannen die voor S. werkten. Hij werd naar de bergen gebracht. Daar werd hij opnieuw bedreigd en geslagen. Hij keerde te voet terug naar huis. Omdat hij lelijk toegetakeld werd en zijn neus gebroken was, belde u een ziekenwagen. M. werd ter plaatse verzorgd maar niet naar het ziekenhuis gebracht. De volgende dag diende u opnieuw klacht in bij de politie in Sverdlovsk. De klacht werd aanvaard. Enkele dagen later verhuisden jullie naar uw zus in Bishkek. U contacteerde uw oom in Oekraïne. Deze regelde uw reis vanuit Oekraïne naar België, waar u op 10 oktober 2012 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. U bent niet in het bezit van een Kirgizisch paspoort.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u in Kirgizië problemen kende met een Tsjetsjeense man met wie u een kortstondige relatie had in 2008, S. A. U bent er echter niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Eerst en vooral dienen immers enkele discrepanties te worden vastgesteld in de verklaringen die u en uw partner M. S. (OV 6.300.011) aflegden tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal in verband met essentiële elementen van uw asielrelaas, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op ernstige wijze wordt ondermijnd. Zo verklaarde u in verband met uw problemen met S. dat uw partner M. voor het eerst door hem werd lastiggevallen en bedreigd een jaar nadat jullie bij zijn moeder waren ingetrokken. U beweerde echter dat hij na dit incident geen echte klacht indiende (CGVS p.10). M. daarentegen verklaarde dat hij wel degelijk klacht had ingediend bij de politie na dit incident en dat deze klacht bovendien ook werd genoteerd (CGVS M. p.5). Geconfronteerd met jullie uiteenlopende verklaringen hieromtrent, bevestigde M. dat hij wel degelijk een klacht had neergeschreven. Hij voegde hier bovendien nog aan toe dat het geen zin had om het zomaar te zeggen zonder het op papier te zetten (CGVS p.5).

Ook in verband met het laatste incident in augustus 2012, waarbij M. meegenomen werd naar de bergen en daar bedreigd en geslagen werd door handlangers van S., werden er tegenstrijdigheden vastgesteld binnen jullie verklaringen. Zo stelde u dat u een ambulance liet komen toen M. thuisgekomen was en dat M. toen ter plaatse door hen verzorgd werd. De volgende dag zouden jullie klacht ingediend hebben bij de politie (CGVS p.9). Uit de verklaringen die M. over dit incident aflegde blijkt echter een andere versie van de feiten. Hij beweerde immers dat er na dit incident geen ziekenwagen ter plaatse kwam en dat ook niemand hem ter plaatse medische verzorging zou toegediend hebben (CGVS M. p.6-7). Volgens M. zou er na dit incident overigens evenmin klacht ingediend geweest zijn door jullie omdat dat volgens hem gewoon zinloos was (CGVS M. p.7). Toen M. met jullie tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, opperde hij dat u zich misschien vergist had en vroeg hij zich luidop af waarom u dit gezegd had (CGVS M. p.7). Hierdoor blijven voorgaande tegenstrijdigheden overeind staan.

Bovendien werd vastgesteld dat M. zichzelf ook tegensprak in zijn eigen verklaringen tijdens het gehoor voor het CGVS. Zo stelde hij aanvankelijk dat hij na het eerste incident, meer bepaald in de periode dat jullie bij zijn moeder verbleven, een gebroken neus had maar dat hij toen niet naar een dokter is gegaan (CGVS M. p.5). Vervolgens, toen hij vermeldde dat hij ook na het derde incident, in augustus 2012, een gebroken neus had (CGVS M. p.6) en hem nogmaals gevraagd werd of hij hierna dan geen medische verzorging nodig had, antwoordde hij dat hij enkel naar een dokter zou gegaan zijn als hij een open wonde of een breuk had (CGVS M. p.6). Toen hij gewezen werd op de verklaringen die hij hier net over had afgelegd, en waarbij hij zelf had aangehaald dat zijn neus wel degelijk gebroken was en dat hij ook in verband met het eerste incident een neusbreuk vermeld had, ontkende M. dat hij reeds eerder gesproken zou hebben over een neus"breuk", dan wel over het feit dat zijn neus werd "toegetakeld"

(CGVS M. p.6-7). Nochtans werd door zowel de tolk als door de betrokken Protection Officer bevestigd dat M. betreffende beide incidenten wel degelijk had gesproken over een "breuk" (CGVS M. p.7). Bovendien blijkt de verklaring van M. sowieso tegenstrijdig te zijn met de verklaringen die ú over dit eerste incident aflegde tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal. U haalde in verband met dit eerste incident immers aan dat M. "niet zo zwaar" geslagen werd. U sprak over "kleine kwetsuren op rug en armen" en een gescheurde lip, maar u maakte verder geen gewag van een gebroken neus (CGVS p.10).

Door voorgaande vaststellingen wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op zo een ernstige wijze ondermijnd dat er geen geloof meer gehecht kan worden aan uw verklaringen. Bijgevolg kan ook aan het enige document dat u ter staving van uw relaas neerlegde, met name een kopie van uw klachtenbrief d.d. 23 juli 2008 die door uw moeder volgens u "per ongeluk" mee naar België werd genomen in 2008, geen waarde meer gehecht worden. Aangezien deze brief door u zelf opgesteld werd en als dusdanig enkel een subjectieve weergave bevat van de door u aangehaalde feiten, kan dit document bovendien bezwaarlijk als objectief bewijs beschouwd worden van desbetreffende feiten. Voorts dient hieromtrent nog opgemerkt te worden dat u beweerde dat deze brief voor ontvangst afgetekend werd op de dag dat u klacht indiende, met name op 23 juli 2008, wat echter niet strookt met de informatie op de brief zelf, waaruit blijkt dat de brief een dag later pas, op 24 juli 2008, voor ontvangst werd afgetekend. Deze vaststellingen leggen een bijkomende hypotheek op de geloofwaardigheid van het door u neergelegde document.

Naast bovenstaande vaststellingen dient ten slotte nog opgemerkt te worden dat ook uw verklaringen in verband met uw reisweg vanuit Kirgizië naar België en betreffende uw reisdocumenten niet geloofwaardig zijn. Zo verklaarde u dat u via Oekraïne naar België bent gereisd en dat u voor uw vertrek uit Oekraïne uw Kirgizisch paspoort aan uw oom gegeven had. U beweerde dat u zonder enige persoonlijke identiteitscontrole vanuit Oekraïne naar België reisde (CGVS p.4). Volgens u had men niet gezegd wat u moest doen of zeggen in geval u toch gecontroleerd zou worden onderweg (CGVS p.4). Op de vraag of er een visum voor u werd aangemaakt in functie van uw reis naar België, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS p.4). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u onderweg helemaal niet gecontroleerd werd. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het bovendien onwaarschijnlijk dat men u absoluut niet op de hoogte gebracht zou hebben van wat u zou moeten doen in geval van een persoonlijke identiteitscontrole. Hieraan dient ten slotte nog toegevoegd te worden dat door het niet kunnen voorleggen van uw Kirgizisch paspoort, uw belangrijkste identiteitsdocument, het vermoeden rijst dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over uw verblijfplaats binnen en/of buiten Kirgizië, een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België en de wijze waarop u naar België zou vertrokken zijn, verborgen te houden.

Ten slotte, wat de problemen betreft die u ondervonden zou hebben in Kirgizië omwille van uw Russische origine, kon u evenmin een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk maken. Hieromtrent dient immers eerst en vooral opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de gebeurtenissen in het kader van de politieke omwenteling in april 2010 en de interetnische clash tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osj en Djalalabad in juni 2010, weliswaar een gevoel van angst hebben gecreëerd bij de andere minderheden. Dit heeft tot op heden, hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, niet geleid tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Russen. Daarom kunnen de loutere Russische origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Wat uw individuele problemen in verband met uw Russische origine betreft, dient opgemerkt te worden dat u voornamelijk problemen aanhaalde op uw werk. Uit uw verklaringen kan echter afgeleid worden dat niet uw Russische origine dan wel uw ex-vriend S. en de problemen die hij veroorzaakte aan de basis lagen van de problemen die u op uw werk ondervond. Zo verklaarde u zelf dat u niet meer ging werken in het kapsalon 'Cleopatra' nadat S. uw collega's daar bedreigd had, maar dat u er van uw bazin wel terug mocht komen werken als u uw problemen met S. opgelost had (CGVS p.12). Ook bij het salon 'Elite' zou u gelijkaardige problemen ondervonden hebben, en zou u zelfs met uw loon bedrogen geweest zijn omwille van S. (CGVS p.12). U stelde dat u los van uw problemen met S. geen andere problemen had gekend behalve dan bij salon 'Gloria', waar Kirgiezen de zaak

hadden overgekocht van Russen en dat jullie, Russen, daar stilaan werden weggejaagd (CGVS p.12). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u er nadien in slaagde in andere kapsalons werk te vinden.

Op basis van het geheel van voorgaande vaststellingen kan er in uw hoofde dan ook geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

De documenten die u ter staving van uw asielaanvraag voorlegde kunnen bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag niet wijzigen. De diploma's en getuigschriften die u neerlegde betreffen immers de opleidingen die u hebt genoten in Kirgizië. Uw geboorteakte en uw rijbewijs bevatten louter persoonsgegevens, dewelke hier niet ter discussie staan. De klachtenbrief d.d. 23/07/2008 werd hierboven reeds besproken.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw partner, M. S. (OV 6.300.011), die voor zijn asielaanvraag dezelfde problemen aanhaalde als u, een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.3

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna de Vluchtelingenconventie) en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden,

ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij stelt inzake het eerste incident waarbij verzoeker, bedreigd en geslagen werd dat de tegenstellingen tussen de verklaringen van verzoekers een misverstand uitmaken. Zo zou verzoekster zich vergist hebben tussen dit incident, waarbij wel een klacht werd neergelegd en het incident dat haar eerder overkwam waarbij er volgens verzoeker geen klacht werd ingediend.

De Raad meent dat tegenstrijdige verklaringen afgelegd door personen, die getuigen waren van dezelfde feiten en die de kern van het asielaanvraagstuk raken, een aanwijzing zijn voor het gebrek aan aannemelijkheid van het asielaanvraagstuk. De Raad stelt vast dat uit de gehoorverslagen van verzoekers blijkt dat beide verzoekers het wel degelijk over hetzelfde incident hebben. Verzoeker verklaarde dat hij na dit eerste incident waarbij hij gewond raakte, de volgende dag klacht ging neerleggen, dat hij die klacht zelfs zelf heeft neergeschreven (gehoorverslag M. p. 5). Verzoekster verklaarde tijdens haar gehoor op het commissariaat-generaal dat verzoeker, haar vriend, "*gewoon is gaan zeggen dat hij in zijn wijk werd lastig gevallen. Hij heeft toen geen klacht ingediend*". Zij bevestigde dit ook nog eens even later in het gehoor (gehoorverslag G. p. 10). Bovendien wijst de Raad erop dat waar verzoekende partij wijst op een misverstand, de Raad moet vaststellen dat de eerste keer dat verzoekster lastig gevallen en bedreigd werd, zij zelf ook een klacht indiende (gehoorverslag G. p. 6).

De Raad is van oordeel dat de verklaringen van de verzoekende partij niet overtuigen, waardoor de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing gehandhaafd blijven.

Met betrekking tot het laatste incident, dat zich afspeelde in augustus 2012, beweert de verzoekende partij dat het hier opnieuw zou gaan om een misverstand. Beide verzoekers zouden aangegeven hebben dat verzoeker niet ter plaatse, waar het incident heeft plaatsgevonden, werd verzorgd, maar dat hij eerst naar huis is gekomen en dat hij dan werd verzorgd door een ambulance.

Verzoeker verklaarde dat er geen klacht werd ingediend op het moment dat het incident zich voordeed, en toen hij verzorgd werd, omdat dit geen zin zou hebben. De volgende dag zou klacht ingediend zijn, zoals verzoekster verklaarde.

De Raad stelt vast dat het beweerde misverstand betreffende het derde en laatste incident, geen misverstand uitmaakt. Dit blijkt duidelijk uit het gehoorverslag: er werd wel degelijk gevraagd of verzoeker medische hulp kreeg nadat hij te voet terug was gekeerd uit de bergen en niet of hij daar ter plekke, in de bergen, medische hulp kreeg (gehoorverslag M. p. 6-7). Hij stelde dat hij enkel naar het ziekenhuis zou gaan als hij een open wonde gehad had. Verzoeker argumenteerde verder dat hij een klacht neerleggen zinloos vond, aangezien de vrienden van S., zijn vorige ingediende klacht voor de neus hielden en in stukken scheurden. Verzoekster verklaarde het tegenovergestelde (gehoorverslag G. p. 8-9).

De Raad meent dat verzoekers deze tegenstrijdigheden met betrekking tot een belangrijk element in hun asielaanvraagstuk niet op concrete wijze in een ander daglicht stellen, waardoor de niet-aannemelijkheid van dit element gehandhaafd blijft.

De bestreden beslissing merkte terecht op dat: "*Ook in verband met het laatste incident in augustus 2012, waarbij u meegenomen werd naar de bergen en daar bedreigd en geslagen werd, werden er*

tegenstrijdigheden vastgesteld binnen jullie verklaringen. Zo stelde G. dat zij een ambulance liet komen toen u thuisgekomen was en dat u toen ter plaatse door hen verzorgd werd. Volgens G. zouden jullie de volgende dag klacht ingediend hebben bij de politie (CGVS G. p.9). Uit de verklaringen die u over dit incident aflegde blijkt echter een andere versie van de feiten. U beweerde immers dat er na dit incident geen ziekenwagen ter plaatse kwam en dat ook niemand u ter plaatse medische verzorging zou toegediend hebben (CGVS p.6-7). Volgens u zou er na dit incident overigens evenmin klacht ingediend geweest zijn door jullie omdat dat volgens u gewoon zinloos was (CGVS p.7). Toen u met jullie tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, kon u hiervoor geen verklaring geven. U opperde dat G. zich misschien vergist had en u vroeg zich luidop af waarom zij dit gezegd had (CGVS p.7). Hierdoor blijven voorgaande tegenstrijdigheden overeind staan.

Daarenboven is de Raad van oordeel dat waar verzoekende partij beweert dat het zinloos was een klacht in te dienen vlak nadat het derde incident zich had voorgedaan, maar dat echter de dag erop wel klacht ingediend werd, deze bewering *in se* tegenstrijdig is en verder afbreuk doet aan de aannemelijkheid van het asielrelaas van verzoekers.

Hierna betwist de verzoekende partij nog een vastgestelde tegenstrijdigheid inzake datzelfde (derde en laatste) incident; meer bepaald omtrent de opgelopen neusbreuk.

Verzoeker zou verduidelijkt hebben, na confrontatie tijdens zijn gehoor, dat hij eerder verklaarde dat zijn neus gebroken was, dat hij bij het eerste incident geen neusbreuk had opgelopen, maar dat deze wel werd toegetakeld. Dit zou ook verklaren waarom verzoekster in haar gehoor aanhaalde dat het eerste incident niet zo zwaar was en verzoeker enkele kleine kwetsuren had op de rug en armen, en een gescheurde lip had. Dat verzoeker dit ook zou hebben verduidelijkt, namelijk dat hij alleen een toegetakelde neus had, wat zijn vriendin, verzoekster, veralgemeend zou hebben tot een kwetsuur aan de lip. Er zou derhalve geen sprake zijn van een tegenstrijdigheid.

De Raad leest in het gehoorverslag van verzoeker het volgende: *“Was u ernstig gewond? Nee enkel lichtjes, blauwe plekken, mijn neus werd gebroken. Neus gebroken? Neus en blauwe plekken ja”* (gehoorverslag M. p. 5). De Raad stelt derhalve vast dat verzoeker verklaarde dat bij het eerste incident waarbij hij geslagen werd, zijn neus gebroken werd. Dit werd door verzoeker ook nog eens bevestigd. Later tijdens het gehoor verklaart verzoeker dat zijn neus bij het derde incident, in augustus 2012, opnieuw gebroken werd.

De bestreden beslissing stelt derhalve terecht: *“Bovendien sprak u zichzelf ook tegen in uw eigen verklaringen tijdens het gehoor voor het CGVS. Zo stelde u aanvankelijk dat u tijdens het eerste incident, meer bepaald in de periode dat jullie bij uw moeder verbleven, een gebroken neus had opgelopen maar dat u toen niet naar een dokter bent gegaan (CGVS p.5). Vervolgens, toen u vermeldde dat u ook na het derde incident, in augustus 2012, een gebroken neus had (CGVS p.6) en u nogmaals gevraagd werd of u hierna dan geen medische verzorging nodig had, antwoordde u dat u enkel naar een dokter zou gegaan zijn in het geval u een open wonde of een breuk had (CGVS p.6). Toen u gewezen werd op de verklaringen die u hier net over had afgelegd, en waarbij u zei dat uw neus wel degelijk gebroken was en dat u ook in verband met het eerste incident een neusbreuk vermeld had, ontkende u dat u reeds eerder gesproken zou hebben over een neus“breuk”, dan wel over het feit dat uw neus werd “toegetakeld” (CGVS p.6-7). Nochtans werd door zowel de tolk als door de betrokken Protection Officer bevestigd dat u betreffende beide incidenten wel degelijk had gesproken over een neus“breuk” (CGVS p.7). Bovendien blijkt uw verklaring sowieso ook tegenstrijdig te zijn met de verklaringen die G. over dit eerste incident aflegde tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal. Zij haalde in verband met dit eerste incident immers aan dat u “niet zo zwaar” geslagen werd. Zij sprak over “kleine kwetsuren op rug en armen” en een gescheurde lip, maar zij maakte verder geen gewag van een gebroken neus (CGVS G. p.10).”*

De verzoekende partij toont niet *in concreto* aan dat de verklaringen van verzoekers wel aannemelijk zijn. Verzoeker gaf tijdens of na het gehoor ook niet aan dat er zich enige problemen voordeden inzake de vertaling door de tolk Russisch, hoewel zij hiertoe de kans kreeg tijdens en op het einde van het gehoor (gehoorverslag M. p. 8).

Ten vierde beweert de verzoekende partij *“dat de klacht die verzoekster neerlegde noodzakelijkerwijs altijd een weergave zal zijn van haar verklaringen en van de aangifte van de feiten zoals zij deze heeft beleefd en dat deze automatisch een deel subjectief zal zijn, maar dat dit deel uitmaakt van de aard van een klacht zelf, wat niet kan worden vermeden”*. De bestreden beslissing zou ten onrechte dit document niet in aanmerking nemen als begin van bewijs voor de aangehaalde feiten, temeer daar hun verklaringen wel geloofwaardig en coherent en plausibel zijn. Dat de bestreden beslissing twijfel probeert te zaaien betreffende de authenticiteit van de klacht omdat de brief op een andere dag voor ontvangst werd afgetekend dan verklaard door verzoekster. Zo'n miniem verschil (één dag) in datum

mag geen twijfel doen ontstaan omtrent de authenticiteit van het document, temeer daar de gebeurtenissen zich reeds meer dan vier jaar geleden afspeelden.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad er op dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenuen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

Bovendien kan dit motief als overtollig beschouwd worden, daar er bij een verschil in precieze data voorzichtigheid geboden is. In beginsel kan verwacht worden dat de asielzoeker op de hoogte is van de chronologie van de aangehaalde feiten zonder dat verwacht kan worden dat hij of zij alle gebeurtenissen precies in de tijd kan situeren. Dit overtollig motief doet echter geen afbreuk aan de overige pertinente vaststellingen betreffende de kernelementen van het asielrelaas die doen besluiten tot de onaannemelijkheid ervan.

De Raad wijst erop dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Tot slot uit de verzoekende partij kritiek op de bestreden beslissing inzake de objectieve informatie van de commissaris-generaal met betrekking tot de situatie in Kirgizië. Ze stelt dat verzoekers wel degelijk problemen aangehaald hebben die betrekking hebben op hun Russische origine, met name de problemen op het werk van beide verzoekers. Zij zouden problemen ondervonden hebben met een etnische Tsjetseen, waarbij de Kirgizische overheid steeds weigerachtig tegenover staat om tussen te komen, omwille van de etnische connotatie.

De bewering van de verzoekende partij als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit het gehoorverslag van beide verzoekers blijkt bovendien dat geen van beide problemen kende op hun werk louter op basis van hun Russische origine. Verzoeker kende soms problemen met de uitbetaling van zijn loon, maar verduidelijkt zelf dat dit te maken had met het feit dat hij niet officieel ingeschreven was, daar hij geen diploma heeft. Hij zette nergens uiteen dat die inhouding van een deel van het loon te maken zou kunnen hebben met zijn etnische origine (gehoorverslag M. p. 7).

Verzoekster zou in één kapsalon ("Gloria") waar ze werkte problemen gehad hebben met de Kirgizische eigenaars omwille van haar etnische origine, maar vond zonder problemen werk bij de twee andere salons. Haar problemen bij de twee andere kapsalons ("Cleopatra" en "Elite"), waren volledig te wijten aan de persoon S., de ex-vriend van verzoekster, die haar collega's bedreigde. Zij bevestigde dat los van de problemen die S. veroorzaakte op haar werkplek, zij geen problemen kende (gehoorverslag G. p. 12).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich voor het overige beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

Waar de schending van artikel 48/5 wordt aangevoerd, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij dit niet nader uiteenzet. Bij gebrek aan duidelijkheid is dit onderdeel van het middel ongegrond.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen

aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS